

UZASADNIENIE

Na podstawie art. 423 § 1 a kpk Sąd ograniczył zakres uzasadnienia do rozstrzygnięcia o winie i karze orzeczonej wobec A. S.

A. S. oskarżony został o to, że:

I. w dniu 29 kwietnia 2015 r. w L. woj. (...) wbrew przepisom ustawy posiadał środki odurzające w postaci marihuany o łącznej masie 0,48 grama,

tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 listopada 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii;

II. w okresie od daty bliżej nie ustalonej do 29 kwietnia 2015 r. w L. woj. (...) wbrew przepisom ustawy uprawiał 2 sztuki roślin konopi innych niż włókniste,

tj. o przestępstwo z art. 63 ust. 1 ustawy z dnia 29 listopada 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii;

III. w dniu 28 kwietnia 2015 r. w L. woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy udzielił odpłatnie za kwotę 130 zł małoletniemu A. Ż. środki odurzające w postaci marihuany w łącznej masie 5 gram, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Lubartowie z dnia 9 października 2007 r. sygn. akt II K 672/07 za czyn z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej,

tj. o przestępstwo z art. 59 ust. 2 ustawy z dnia 29 listopada 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 kk.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Urodzony (...) A. Ż. wspólnie z S. W. (1) urodzonym (...) trenował grę w tenisa stołowego w Miejskim Klubie Sportowym (...). Ich trenerem był m.in. D. J..

D. J. od początku 2015 r. udzielał A. Ż. środki odurzające w postaci marihuany, a w lutym 2015 r. także S. W. (1).

W dniu 28 kwietnia 2015 r. podczas treningu w klubie sportowym (...) zwrócił się do D. J. o załatwienie mu narkotyków. Wówczas D. J. skontaktował się w tym celu z A. S., a ten zobowiązał się sprzedać A. Ż. 5 gram marihuany. Za pośrednictwem D. J. A. S. umówił się w celu przeprowadzenia transakcji z A. Ż. tego samego dnia około godz. 19 pod pocztą w L.. D. J. uprzedził A. S., iż po narkotyk przyjadą „małolaty” i faktycznie na umówione spotkanie A. Ż. przyjechał wspólnie z S. W. (1). Na miejscu A. Ż. udał się z A. S. do prześwietu za budynkiem urzędu pocztowego, gdzie A. S. przekazał mu 5 gram marihuany, za którą A. Ż. wręczył mu tytułem zapłaty 130 zł.

W dniu 29 kwietnia 2015 r. podczas przeszukania pomieszczeń mieszkalnych i gospodarczych A. S. ujawniono uprawiane przez niego w doniczce dwie sztuki roślin konopi innych niż włókniste oraz będące w jego posiadaniu dwie szklane lufki z zawartością suszu roślinnego konopi innych niż włókniste oraz susz roślinny konopi innych niż włókniste zawinięty w folię o łącznej masie 0,48 grama.

A. S. był uprzednio karany, m.in. wyrokiem Sądu Rejonowego w Lubartowie z dnia 9 października 2007 r. w sprawie sygn. akt II K 672/07 za czyn popełniony w celu osiągnięcia korzyści majątkowej z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk na karę 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie: od 2 marca 2007 r. do 9 października 2007 r., od 8 marca 2008 r. do 22 lipca 2008 r., od 21 sierpnia 2008 r. do 26 sierpnia 2008 r. oraz od 10 września 2008 r. do 13 lipca 2010 r.

A. S. jest ojcem dwóch córek w wieku 19 i 16 lat, na które ma zasądzone alimenty w łącznej kwocie 900 zł. Utrzymuje się z podejmowanych prac dorywczych w branży budowlanej. Nie przejawia skłonności do nadużywania alkoholu,

utrzymuje kontakt córkami i poprawne relacje w rodzinie. Okresowo korzysta z pomocy finansowej Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów: zeznań A. Ż. k.23-25, 27-28, zeznań S. W. (1) k.17-18, 203-204, wyjaśnień D. J. k.56-57, częściowych wyjaśnień A. S. k.30-31, 43-44, 71-72, 148-150, 201-202, protokołu przeszukania k.3-5, protokołu użycia testera narkotykowego k.8, 49, protokołu oględzin k.9-12, opinii z zakresu badań chemicznych k.105-115, wywiadu środowiskowego k.137, danych osobopoznawczych k.35, odpisów wyroków wraz z danymi o odbyciu kary i danych o karalności k.67-70, 134, 135, 221-223.

A. S. przesłuchiwany po raz pierwszy przyznał się do popełnienia czynów opisanych w pkt I i II, natomiast w zakresie czynu z pkt III przyznał się częściowo – tj. przekazał narkotyki, ale nie wziął za nie żadnych pieniędzy. W dniu 28 kwietnia zadzwonił do niego D. J. pytając, czy może mu załatwić „piątkę” do palenia. Ten towar miał dla niego odebrać znajomy z klubu. Załatwił ten towar i pojechał rowerem pod pocztę przy ul. (...) w L.. Tam podszedł do niego nieznanemu chłopak, któremu przekazał marihuanę o wadze około 5 gram, zawiniętą w białą folię. Ten chłopak był w towarzystwie jeszcze jednego chłopaka, nie dawali mu żadnych pieniędzy, gdyż co do zapłaty miał się porozumieć z D. J., który był mu winny jakieś pieniądze. Nie wie jakie ustalenia miał ten chłopak z D. J.. Ten narkotyk był warty około 100 zł (k.30-31).

Przesłuchiwany po raz drugi ponownie przyznał się do czynów zarzuconych mu w pkt I i II, częściowo do czynu zarzuconego mu w pkt III i skorzystał z prawa do odmowy wyjaśnień (k.43-44).

W toku posiedzenia w przedmiocie tymczasowego aresztowania wyjaśnił, iż J. zadzwonił do niego 28 kwietnia 2015 r. pytając, czy da radę załatwić „piątkę”. O. informując, że da radę, a J. powiedział, że jest u dziewczyny i by przekazał chłopakom – „małolatom”, którzy będą czekać pod pocztą. Tam się spotkali, przekazał im pakunek i nie brał od nich żadnych pieniędzy. Potem co do zapłaty dogadałby się z J. – doliczyłyby mu do pieniędzy, które był mu winien. Za tę „piątkę” pewnie wzięłyby 100 zł. Był przekonany, że daje towar J. – za pośrednictwem tych chłopaków. Nie umiałby określić, czy ci chłopcy mieli 17 czy 18 lat. J. był mu winien pieniądze z tytułu pożyczki. Palił z nim marihuanę. Nie zarabiał na nim – jak coś kupił, to on mu jedynie oddawał (k.71-72).

Przesłuchiwany ponownie przyznał się do czynów z pkt I i II, nie przyznał się do czynu z pkt III i odmówił składania wyjaśnień (148-150).

Na rozprawie przyznał się do czynów z pkt I i II oraz częściowo do czynu z pkt III i wyjaśnił, iż J. poprosił go o załatwienie 5 gram marihuany. Gdy załatwił, skontaktował się telefonicznie z J., ale ten oświadczył iż jest u dziewczyny na końcu L. i by przekazał towar chłopakom z klubu, to mu przekażą następnego dnia. J. umówił ich pod pocztą, tam przekazał towar jednemu z chłopaków i odjechał. Nie brał żadnych pieniędzy. Widział potem, że koło tych chłopaków zatrzymała się Policja. Nie wiedział, że są niepełnoletni. Narkotyki posiadał na własny użytek, czasami pali. Roślinki posadził dla siebie, eksperymentalnie (k.201-202).

Sąd obdarzył wiarą wyjaśnienia A. S. w zakresie, w jakim przyznał się on do czynów zarzuconych mu w pkt I i II. Wyjaśnienia w tej części znajdują potwierdzenie w dowodach nieosobowych w postaci: protokołu przeszukania k.3-5, protokołu użycia testera narkotykowego k.8, protokołu oględzin k.9-12, opinii z zakresu badań chemicznych k.105-115.

Wiarygodne są również wyjaśnienia A. S. w zakresie w jakim przyznaje on, iż przekazał on A. Ż. 5 gram marihuany, gdyż znajdują oparcie w protokole użycia testera narkotykowego k. 49, a także w wyjaśnieniach D. J. oraz w zeznaniach A. Ż. i S. W. (1).

Na wiarę nie zasługują natomiast twierdzenia A. S., iż nie miał świadomości, iż A. Ż. i S. W. (2) są nieletni. Z wyjaśnień A. S. wynika bowiem, iż od D. J. wiedział, iż po narkotyki przyjadą „małolaty”.

Nie zasługują na wiarę także wyjaśnienia A. S. w zakresie w jakim on twierdzi, iż A. Ż. jedynie odbierał od niego narkotyki, który był przeznaczony faktycznie dla D. J. oraz w zakresie w jakim oskarżony zaprzecza, iż przyjmował od A. Ż. pieniądze tytułem przeprowadzonej transakcji, gdyż miał się z niej rozliczyć w późniejszym terminie z D. J..

Z zeznań A. Ż. złożonych w postępowaniu przygotowawczym wynika bowiem (k.23-25, 27-28), iż A. S. spotkał się z nim przy budynku poczty w L., gdzie sprzedał mu 5 gram marihuany, za które A. Ż. zapłacił mu 130 zł, przy tym pieniądze miał wyliczone, bo wszystko było wcześniej ustalone za pośrednictwem D. J.. Zeznania te znajdują pełne poparcie w wyjaśnieniach D. J. złożonych podczas posiedzenia w przedmiocie tymczasowego aresztowania (k.56-57), a nadto zeznaniach złożonych w postępowaniu przygotowawczym przez S. W. (1) (k.17-18).

Wprawdzie D. J. (k. 202-203) oraz A. Ż. (k.204v-205v, 210) w toku rozprawy przed Sądem zaprezentowali odmienne stanowisko twierdząc już, że A. S. nie przyjmował pieniędzy od A. Ż., a przekazując mu marihuanę był przekonany, iż jest ona przeznaczona dla D. J., to relacje w tym zakresie nie mogą być obdarzone przymiotem wiarygodności. Fakt zakupienia pod pocztą w L. marihuany przez A. Ż. potwierdził bowiem na rozprawie świadek S. W. (2) (k.203v-204v), a zeznania A. Ż. złożone na rozprawie w zakresie w jakim tłumaczy on, iż powiedział początkowo, że za marihuanę zapłacił bezpośrednio S., gdyż nie chciał obciążyć D. J., są pozbawione logiki. W tych samych bowiem początkowych zeznaniach (k.27-28) A. Ż. obciąża D. J., szczegółowo zeznając co do okoliczności dotyczących kilkukrotnego udzielania mu przez D. J. marihuany.

Rzetelność przeprowadzenia przesłuchania i zaprotokołowania w omawianym zakresie zeznań A. Ż. i S. W. (1) potwierdzają zasługujące na wiarę zeznania świadków C. C. k.210v-211v i K. F. k.209v-210, znajdujące potwierdzenie w protokole przesłuchania D. J. sporządzonym już przez sąd podczas posiedzenia w przedmiocie tymczasowego aresztowania (k.56-57), w którym D. J. tożsamo relacjonuje przebieg omawianego zdarzenia. Jego przebieg – a zatem także rzetelność zaprotokołowania zeznań w postępowaniu przygotowawczym – potwierdził na rozprawie S. W. (2).

Rzetelności w omawianym zakresie sporządzenia protokołów przesłuchania A. Ż. i S. W. (1) nie podważają także obdarzone przez Sąd przymiotem wiarygodności zeznania Z. Ż. k.237v-238 i J. W. k.238-238v. Z zeznań Z. Ż. wynika jedynie, iż A. Ż. podczas przesłuchania z udziałem ojca chciał prostować uprzednie zeznania w zakresie nie mającym istotnego znaczenia.

Do poczynienia ustaleń faktycznych nie przyczyniły się natomiast zeznania P. P. (1) k.226v-227, R. S. k.227 i P. P. (2) k.237v, albowiem nie dotyczyły przebiegu zdarzeń mających znaczenie w niniejszej sprawie.

Sąd w całości podziela sporządzoną na potrzeby prowadzonego postępowania opinię z zakresu badań chemicznych k.105-115. Została ona poparta fachową wiedzą, nie zawiera wewnętrznych sprzeczności i nie była w żaden sposób podważana przez strony. Za w pełni wiarygodne – z uwagi na swą formę i treść – Sąd uznał zgromadzone w sprawie i powołane dowody z dokumentów w postaci protokołu przeszukania k.3-5, protokołu użycia testera narkotykowego k.8, 49, protokołu oględzin k.9-12, wywiadu środowiskowego k.137, danych osobopoznawczych k.35, odpisów wyroków wraz z danymi o odbyciu kary i danych o karalności k.67-70, 134, 135, 221-223. Dowody te nie były kwestionowane przez strony.

Odnosząc się do zarzutów postawionych A. S. należało uznać, iż w pkt I oskarżony zachowaniem swym wypełnił znamiona przestępstwa z art. 62 ust. 3 w zw. z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii. Z uwagi na fakt, iż podczas przeszukania pomieszczeń mieszkalnych i gospodarczych zabezpieczono jedynie śladowe ilości środka odurzającego w postaci marihuany – 0,48 grama, Sąd uznał, iż czyn ten należało zakwalifikować jako wypadek mniejszej wagi z uwagi na bardzo małą ilość „miękkiego” narkotyku, do jakiego zaliczana jest marihuana.

W pkt II A. S. swoim zachowaniem, tj. uprawiając w doniczce 2 sztuki roślin konopi innych niż włókniste, wypełnił dyspozycję art. 63 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii.

W zakresie czynu z pkt III oczywisty był dla Sądu fakt, że oskarżony miał pełną świadomość, że udzielany przez niego środek odurzający w postaci marihuany, A. Ż. nabywa dla siebie, a nie pośredniczy jedynie w przekazaniu go innej osobie. A. S. godził się także (obejmował zamiarem ewentualnym) z możliwością, że A. Ż. jest osobą niepełnoletnią, skoro miał wiedzę, iż znający go D. J. określa go jako „małolata”. Czynu tego A. S. dopuścił się w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, albowiem przyjął od A. Ż. za udzielony środek odurzający kwotę 130 zł.

Zważywszy na fakt, że A. S. udzielił odpłatnie swojemu nabywcy tzw. narkotyku „miękkiego” (marihuany), a udzielenie to dotyczyło relatywnie niewielkiej ilości sprzedawanego środka odurzającego (5 gram), a nadto uczynił to jednorazowo, z inicjatywy samego pokrzywdzonego, Sąd uznał, iż zachowanie to należy potraktować jako wypadek mniejszej wagi opisany w przepisie art. 59 ust 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Za taką oceną przemawia też fakt, że oskarżony jedynie zamiarem ewentualnym, obejmował fakt nieletniości A. Ż., który w chwili czynu miał prawie 16 lat i do pewnego już czasu zażywał sporadycznie środki odurzające w postaci marihuany. W tym stanie rzeczy, trudno potraktować to jednorazowe działanie oskarżonego jako wyczerpujące znamiona zbrodni opisanej w przepisie art. 59 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Tym samym należało przyjąć, że powyższe zachowanie A. S. stanowiło przestępstwo opisane w przepisach art. 59 ust. 3 w zw. z art. 59 ust 2 ustawy z dnia 29 listopada 2005 r.

Z uwagi na fakt, iż A. S. przedmiotowego przestępstwa dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Lubartowie z dnia 9 października 2007 r. w sprawie sygn. akt II K 672/07 za umyślne przestępstwo podobne popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk, kwalifikację prawną czynu z art. 59 ust. 3 w zw. z art. 59 ust 2 ustawy z dnia 29 listopada 2005 r. należało uzupełnić o art. 64 § 1 kk.

Przystępując do wymiaru kar Sąd kierował się dyrektywami wskazanymi w treści art. 53 k.k. uwzględniając przede wszystkim stopień społecznej szkodliwości przestępstw, których dopuścił się oskarżony, ale także niewielką ilość uprawianego i posiadanego przez A. S. ziela konopi innych niż włókniste. Przeciwko oskarżonemu świadczy jego uprzednia karalność (k.221-223), a także w odniesieniu do czynu z pkt III – działanie w warunkach art. 64 § 1 kk. Jako okoliczność łagodzącą Sąd wziął pod uwagę pozytywną opinię z miejsca zamieszkania skazanego, w tym jego poprawne funkcjonowanie w rodzinie.

Sąd, uwzględniając wszystkie wskazane wyżej, tak podmiotowe, jak i przedmiotowe okoliczności, skazał A. S. za czyn z pkt I, przyjmując za podstawę wymiaru kary art. 62 ust. 3 w zw. z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 listopada 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii na karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności, za czyn w pkt II na mocy art. 63 ust. 1 ustawy z dnia 29 listopada 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności oraz za czyn w pkt III na podstawie art. 59 ust. 3 w zw. z art. 59 ust. 2 ustawy z dnia 29 listopada 2005 r. w zw. z art. 64 § 1 kk o przeciwdziałaniu narkomanii na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 i 3 kk na karę 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na 10 (dziesięć) zł.

Ustalając wysokość stawki dziennej Sąd uwzględnił możliwości zarobkowe oskarżonego oraz jego warunki osobiste i rodzinne, a w szczególności zobowiązanie do alimentacji na rzecz dwóch córek oraz okresowe korzystanie z pomocy finansowej (...).

Na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 listopada 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii Sąd orzekł także przepadek przedmiotów przestępstwa z pkt I w postaci suszu i masy roślinnej konopi wymienionych w wykazie dowodów rzeczowych nr I/447/15/N pkt 2, 3 i 4 karta 95, a nadto na podstawie art. 70 ust. 1 ustawy z dnia 29 listopada 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii przepadek przedmiotu przestępstwa z pkt II w postaci dwóch sadzonek konopi wymienionego w wykazie dowodów rzeczowych nr I/447/15/N pkt 1 karta 95.

Zgodnie z art. 45 § 1 k.k., jeżeli sprawca osiągnął z popełnienia przestępstwa, chociażby pośrednio, korzyść majątkową niepodlegającą przypadkowi przedmiotów wymienionych w art. 44 § 1 lub 6 k.k., sąd orzeka przepadek takiej korzyści albo jej równowartości. Kierując się wskazaną powyżej normą prawną, uwzględnivszy wysokość osiągniętej przez oskarżonego z przestępstwa z pkt III korzyści, Sąd orzekł przepadek jej równowartości w kwocie 130 zł.

Zważywszy, iż oskarżony zachowaniem swoim przyczynił się do powstania zagrożenia narkomanią, Sąd uznał za zasadne na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzec od niego nawiązkę na rzecz Stowarzyszenia (...) w L. z przeznaczeniem na cele związane z zapobieganiem i zwalczaniem narkomanii. Ustalając wysokość nawiązki Sąd uwzględnił ilość udzielonych przez oskarżonego narkotyków.

Oskarżony dopuścił się przypisanych mu przestępstw zanim zapadł za którekolwiek z nich pierwszy wyrok, a kary, które zostały za nie wymierzone są tego samego rodzaju, zatem Sąd – zgodnie z art. 85 kk – był zobligowany do wymierzenia oskarżonemu kary łącznej. Wysokość kary łącznej zależy nie tylko od podmiotowej i przedmiotowej bliskości popełnionych przestępstw, lecz również od rodzaju i rozmiaru wyrządzonej szkody, pobudek i sposobu działania sprawcy, jego właściwości i warunków osobistych, sposobu życia przed wkroczeniem na drogę przestępstwa i późniejszego zachowania. Nadto im większe jest powiązanie pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami, tym pełniej wymiar kary łącznej powinien uwzględniać zasadę absorpcji.

Ponadto, w orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że decydujące znaczenie przy wymiarze kary łącznej ma wzgląd na prewencyjne oddziaływanie kary. Popełnienie dwóch lub więcej przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektyw absorpcji. Kara łączna nie może bowiem stanowić nieuzasadnionej premii dla skazanego, który popełnił wiele przestępstw. Jednocześnie omawiana instytucja nie jest pomyślana jako sposób zaostrzania kar, dlatego Sąd baczy, aby kara łączna nie stworzyła zbędnej dolegliwości.

Stosownie do treści art. 86 § 1 kk, Sąd wymierzając oskarżonemu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności zastosował zatem zasadę asperacji (metodę mieszaną) uznając, że pełna absorpcja nie znajduje w omawianej sprawie uzasadnienia. Przy kształtowaniu kary łącznej Sąd miał również na względzie właściwości i warunki osobiste oskarżonego. Za zastosowaniem częściowej absorpcji przemawiał bliski związek czasowy pomiędzy czynami. Jednocześnie stopień społecznej szkodliwości przypisanych przestępstw uniemożliwiał zastosowanie pełnej absorpcji, która prowadziłaby do nieuzasadnionego złagodzenia dolegliwości karnej.

Sąd uznał zarazem, że zachodzą wobec oskarżonego przesłanki do zawieszenia wykonania kary łącznej pozbawienia wolności wskazane w art. 69 § 1 k.k. Oskarżony przyznał się do popełnienia dwóch z zarzucanych mu czynów (z pkt I i II) i częściowo do trzeciego z nich (z pkt III), złożył wyjaśnienia, a po uchyleniu tymczasowego aresztowania poprawnie funkcjonuje w rodzinie i społeczeństwie. Mając powyższe na uwadze Sąd na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie kary łącznej pozbawienia wolności na okres próby wynoszących 5 lat. Wymiar orzeczonej kary eksponować musi bowiem w odpowiedni sposób funkcję wychowawczą i przez to właśnie dążyć do wyrobienia w oskarżonym na przyszłość prawidłowej postawy, co do podstawowych zasad porządku prawnego. Z tego powodu Sąd stanął na stanowisku, że orzeczenie kary pozbawienia wolności bez zastosowania dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia jej wykonania skutkowałoby nadmierną dolegliwością i nie przyczyniłoby się do skutecznej resocjalizacji. Dla wzmocnienia funkcji prewencyjnej i wychowawczej na podstawie art. 73 § 1 kk oddano natomiast oskarżonego w tym czasie pod dozór kuratora sądowego, co zdopinguje go do właściwego i zgodnego z prawem postępowania.

Zgodnie z art. 4 § 1 k.k. orzekając w przedmiocie kary łącznej na mocy art. 85 kk i art. 86 § 1 kk oraz w przedmiocie warunkowego zawieszenia jej wykonania na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k., Sąd zastosował ustawę w brzmieniu obowiązującym w czasie popełnienia przestępstwa, jako względniejszą dla oskarżonego.

Zdaniem Sądu tak ukształtowany wymiar kary będzie wystarczający dla osiągnięcia jej celów, a w szczególności zapobieżenia powrotowi oskarżonego do przestępstwa, także poprzez nadzór kuratora w okresie próby.

Mocą art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonego A. S. kary grzywny Sąd zaliczył okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 29 kwietnia 2015 roku do dnia 3 czerwca 2015 roku i karę tę do wysokości 72 (siedemdziesięciu dwóch) stawek dziennych grzywny uznał za wykonaną.

Przy ustalaniu wysokości przyznanego wynagrodzenia za obronę z urzędu uwzględniono stopień zawichości sprawy, nakłady pracy obrońcy oraz obowiązujące stawki zwiększone o podatek VAT, a przewidziane w § 14 ust. 2 pkt 5 i § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 roku poz. 41).

Sąd uznał także, że uiszczenie kosztów procesu przez A. S. byłoby dla niego zbyt uciążliwe, zatem - na podstawie art. 624 § 1 kpk - zwolnił oskarżonego od ich ponoszenia, obciążając przy tym Skarb Państwa poniesionymi w sprawie wydatkami.

Z uwagi na powyższe orzeczono, jak w sentencji wyroku.

1 Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 lutego 1980 roku – (...), Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 grudnia 1975 roku – OSNPG 1976/2/33